

Helle Sjelle (KF):

Jeg vil gerne slå fast, at eftersom det her beslutningsforslag er en uændret genfremsættelse fra efteråret 2004, har vi i Det Konservative Folkeparti ikke ændret vores holdning til det her spørgsmål.

Vi kan således heller ikke denne her gang støtte forslaget om en tilbagetrækning af EU's krav til WTO-medlemslande under GATS-forhandlingerne om liberalisering af vandforsyningssektoren. Og jeg vil endnu en gang gerne lige gennemgå vores argumenter for den beslutning.

Først og fremmest er det let at få øje på en række fordele, der efter vores opfattelse er forbundet med EU's krav om liberalisering af vandforsyningssektoren. Det drejer sig om både humanitære og økonomiske fordele. Ser man på det humanitære område, vil en liberalisering af vandforsyningssektoren alt andet lige medføre store forbedringer efter vores opfattelse i leveforholdene i verdens fattigste lande.

En åbning for privat finansiering af vandforsyningen, kan man forestille sig vil medføre, at det i større omfang vil være muligt at sikre rent drikkevand til alle i verdens fattigste lande. Det er et vigtigt skridt i retning af 2015-målsætningen og i et område, hvor man selvfølgelig bør gøre en indsats.

Hvis man gennemfører en liberalisering af vandforsyningssektoren, vil det betyde mærkbare bedringer i levevilkårene for mennesker i den tredje verden, og alene af den grund bør man arbejde for det. De humanitære fordele ved en markedsåbning er efter vores opfattelse således til at få øje på.

Samtidig er der selvfølgelig også økonomiske fordele forbundet med en liberalisering af vandforsyningssektoren. Hvis der åbnes for helt nye markeder, vil det betyde mere samhandel, større konkurrence mellem de forskellige virksomheder og øget vækst til følge.

Det afgørende i den sammenhæng er naturligvis, at alle lande har samme adgang til de nye markeder. Det vil også betyde økonomiske fordele for danske virksomheder, som forhåbentlig vil kunne gøre sig gældende på de potentielle markeder.

Derudover er det jo, som flere også allerede har været inde på, op til det enkelte land, om de ønsker at liberalisere vandforsyningen eller ej. Der er ikke nogen, der tvinger landene til at liberalisere, det vil sige, at EU's krav om lige mar-

kedsadgang ikke på nogen måde krænker de enkelte landes selvbestemmelse. Der er blot tale om en mulighed for – en mulighed for – at private firmaer kan varetage vandforsyningen. Det vil, som tidligere nævnt, betyde bedre leveforhold for befolkningen i det pågældende land, og det vil være et skridt på vejen mod 2015-målsætningen.

Heller ikke denne gang kan vi derfor støtte beslutningsforslaget. Samlet set mener vi, at GATS-aftalen medfører en række fordele, og at aftalen er en vigtig del i bestræbelserne på at fremme international samhandel og udveksling af ressourcer og i arbejdet for at forbedre levestandarder i verdens fattigste lande.

For os at se kan man ikke ignorere de mange fordele af både økonomisk og humanitær art, som aftalen medfører, og vi støtter derfor ikke forslaget.

Formanden:

Tak til fru Helle Sjelle. Så er det fru Lone Dybkjær som ordfører.

Lone Dybkjær (RV):

Det Radikale Venstre afviste også sidste gang, forslaget blev behandlet, det her forslag. Vi mener sådan set ikke, der er sket noget nyt siden, og vi afviser derfor forslaget igen.

Når det er sagt, synes vi, at hvis der skal åbnes for den private vandforsyning, så er det vigtigt, at det gælder for alle lande, og derfor er vi enige i de grundprincipper, der ligger i det. Men det er også klart, at der naturligvis ikke bør være et pres fra EU's side på udviklingslandene i form af, at »hvis ikke I gør det, så får I heller ikke noget andet«.

Det er klart, at det selvfølgelig er hovedproblemet i forbindelse med de her forhandlinger, hvor der eventuelt kan være forskellige interesser. Derfor synes jeg, at hvis Enhedslisten overhovedet ønsker at arbejde videre med det, så kan man prøve at gå ind i nogle af de her forhandlinger og så se, hvad det egentlig er, der sker i dem. Hvem er det, der fremsætter ønskerne om det? Er det sådan, at Enhedslisten har ret i, at det ikke er noget, landene ønsker?

Det føler jeg mig ikke overbevist om. Men så kan vi måske tage en diskussion videre på et lidt mere sagligt grundlag, end der nødvendigvis ligger i det her beslutningsforslag med al respekt for Enhedslistens arbejde.

Jeg kan på en måde godt dele Enhedslistens bekymring, hvis det er sådan, at hele den offent-